

Arrest

**nr. 118 526 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 maart 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 maart 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 september 2013.

1.3. Op 21 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op 3 oktober 1988 in Jenin op de Westelijke Jordaanoever. Buiten enkele maanden in Nablus omwille van uw studies heeft u steeds in Jenin gewoond samen met uw beide ouders en uw twee broers. Uw zus is getrouwd en woont bij haar man.

U studeerde muziek en behaalde daarin een diploma. De laatste drie jaar bestond uw werk erin bij gelegenheden op te treden met andere muzikanten.

In Jenin deden enkele mannen aan afpersing van handelaars. Dat waren onder andere de vijf broers van de familie a.(...)-S.(...): A.(...), W.(...), M.(...), S.(...) en I.(...). Hun groep leunt aan bij Fatah en ze hebben banden met de veiligheidsverantwoordelijken van Jenin en de gehele Westelijke Jordaanoever. Uw neef M.(...) had indertijd een goed draaiende schoenenwinkel en hij werd zodoende ook door die mannen benaderd. M.(...) weigerde te betalen en uiteindelijk werd hij in 1995 vermoord en zijn winkel werd in brand uitgestoken. Uw familie ging klacht indienen bij de toen nog Israëlische autoriteiten. Ze konden dit doen met behulp van enkele getuigen van de familie a.(...)-R.(...). Er gebeurde echter niets met de klacht. Hierna werd een bestand afgesloten tussen uw familie en de a.(...)-S.(...)'s.

Begin 2004 werden enkele leden van de familie a.(...)-R.(...) belaagd door A.(...) a.(...)-S.(...). Die heeft veel geld en invloed in Jenin. De a.(...)-R.(...)'s konden weggelaten worden, maar uw neef A.(...), de broer van M.(...), werd woedend door dit voorval en schoot A.(...) in zijn been. Op 3 maart 2004 werd A.(...) vervolgens vermoord door A.(...) en diens handlangers in een kledingzaak. U was in de buurt op school toen dit gebeurde. Samen met uw overige neven bracht u A.(...) naar het ziekenhuis. Hij was echter al overleden. Op de terugweg kwamen jullie voorbij een boekenwinkel die het bezit was van de a.(...)-S.(...)'s. Uw neven staken die in brand, maar u nam hier geen deel aan. Handlangers van A.(...) zagen u echter wel daar staan.

In 2006 werd S.(...), een neef van uw neven aan vaders kant ontvoerd door de a.(...)-S.(...)'s. De Palestijnse autoriteiten gingen in dat kader op zoek naar A.(...), maar die werd in veiligheid gebracht door Israëlische wagens. In 2007 werd S.(...) in zijn been geschoten.

Van 2008 tot 2010 verbleven de broers A.(...) en W.(...) a.(...)-S.(...) in Dubai voor werk. Op 21 februari 2012 trad u op op een trouwfeest. A.(...) was daar ook en u merkte op dat hij u vreemd aankeek. Toen u laat op de avond naar huis terugkeerde werd u onderweg tegengehouden door vier gemaskerde mannen. Zij sloegen u tot u op de grond lag. U herkende de stem van W.(...) a.(...)-S.(...). Uw vriend O.(...), die ook in uw groep speelde, ging die avond ook naar huis. Hij woonde samen met zijn broer F.(...), een vriend van A.(...). Daar thuis trof hij A.(...) aan en die vroeg op cynische toon hoe het met u ging. Achteraf zei F.(...) dat O.(...) u moest waarschuwen, want die mensen hadden het kwaad met u voor. De volgende dag waarschuwde O.(...) u. De dag daarna ging u naar Nablus en de dag die daarop volgde vertrok u uit de Westelijke Jordaanoever naar Jordanië. Van Jordanië reisde u per vliegtuig naar Turkije. Van Turkije trok u met een smokkelaar naar België waar u op 21 maart 2012 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart plus bijlagen, drie visitekaartjes, uw geboorteakte, een medisch attest, vertaalnota's van uw vriend over het afschrift van uw voorbereidende gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), een kunstprijs, een brief van Fatah waarin de dood van A.(...) wordt veroordeeld, een attest van woonplaats, een kopie van de identiteitskaart van uw tante, een arbeidsovereenkomst van uw muziekgroep, de uitslag van de autopsie van A.(...), een attest dat aantoonde dat uw tante de zus van uw vader is, een internetartikel over de moord op een Fatah-leider waarmee A.(...) bevriend was, de overlijdensakte van A.(...) en een USB-stick met daarop foto's van de a.(...)-S.(...)-broers en een filmpje over de begrafenis van A.(...).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Wat de eigenlijke grond van uw vlucht betreft: in het kader van uw relaas is de achterliggende reden dat uw problemen zo ernstig en onontkoombaar waren, de machtspositie en de belangrijke connecties van A.(...) a.(...)-S.(...) (zie gehoorverslag CGVS dd.03/09/2013, p. 8, 9, 12). Hij had ook banden met de Palestijnse autoriteit (zie CGVS p. 5, 6, 12, 14). Deze banden zijn trouwens de reden dat u van mening was niet in Nablus te kunnen blijven. Fatah (aan de macht in de Westelijke Jordaanoever) is immers overal aanwezig (zie CGVS p. 9-10). Als hij werkelijk zo onaanraakbaar zou zijn is het vreemd dat, wanneer hij S.(...) ontvoerde, de Palestijnse autoriteiten hem kwamen zoeken (zie CGVS p. 10, 14) en hij gered moest worden met Israëlische wagens. Dit doet twijfels rijzen bij A.(...)'s machtige positie.

Het meest problematische element in uw relaas is echter de jarenlange periode tussen het begin van de twist tussen uw familie en de a.(...)-S.(...)'s enerzijds en het moment dat u effectief iets overkwam anderzijds.

Na de gebeurtenissen van 1994 en 1995 werd een bestand onderhandeld tussen uw familie en de a.(...)-S.(...)'s. Dit bestand werd doorbroken toen A.(...) a.(...)-S.(...) in 2004 de A.(...) a.(...)-R.(...)'s aanviel waarop uw neef A.(...), A.(...) in zijn been schoot. In het kader van die vete werd A.(...) vermoord, werd de winkel van de a.(...)-S.(...)'s in brand gestoken, werd S.(...) ontvoerd en werd S.(...) in zijn been geschoten (zie CGVS p. 7, 8, 13). Uw enige betrokkenheid in deze vete was dat u in 2004 aanwezig was – niet deelnam – bij de brandstichting in de boekenwinkel van de a.(...)-S.(...)'s (zie CGVS p. 8, 9) en dat u in 2012 werd toegetakeld door gemaskerde mannen onder wie W.(...) a.(...)-S.(...) (zie CGVS p. 9). Dat komt dus neer op een periode van acht jaar waarin de a.(...)-S.(...)'s volgens uw relaas uw familie belaagden, maar waarin u niets overkwam. Dan kan het bezwaarlijk overtuigen dat u door deze twist aanhoudend en reëel gevaar zou lopen. Indien ze het werkelijk op u gemunt hadden kan men toch verwachten dat A.(...) en zijn broers over een periode van acht jaar al eens een gelegenheid zagen om actie tegen u te ondernemen. Volgens uw relaas waren zij trouwens machtige en invloedrijke mensen in Jenin (zie CGVS p. 5, 6, 8, 9, 12, 14) met al enige ervaring in misdaad en afrekeningen (zie CGVSp. 7, 8, 13) zodat ze toch in ieder geval de capaciteit moeten hebben gehad om u aan te pakken, moest dat effectief hun bedoeling zijn geweest. U hier dan ook naar gepeild, stelt u dat A.(...) en W.(...) a.(...)-S.(...) van 2008 tot 2010 in Dubai waren en u dus niet konden aanvallen (zie CGVS p. 13). Dat laat echter nog steeds de nodige jaren tussen 2004 en 2008 en tussen 2010 en 2012 waarin ze met u hadden kunnen afrekenen. Bovendien zei u duidelijk dat enkel A.(...) en W.(...) weg waren en niet hun overige broers (zie CGVS p. 13), die nochtans ook bij de misdaden van de a.(...)-S.(...)'s betrokken waren en dus even goed de vete konden verderzetten (zie CGVS p. 13). Ook opperde u dat ze eveneens lang hadden gewacht voor ze uw neef A.(...) doodden (zie CGVS p. 13). A.(...) had echter A.(...) in zijn been geschoten in 2004 (zie CGVS p. 7, 8) en werd vervolgens gedood, eveneens in 2004 (zie CGVS p. 8). Dat was dus helemaal niet zo lang in vergelijking met de acht jaar die ze in uw geval wachtten.

Zelfs binnen het kader van een vete, kan het helemaal niet overtuigen dat u persoonlijk risico zou lopen. De enige daad die u "tegen" de a.(...)-S.(...)'s stelde was immers dat u aanwezig was bij de brandstichting van hun winkel in 2004 waar u daarenboven niet 'actief' in betrokken was (zie CGVS p. 8, 9). Verder lijkt het duidelijk dat de woede van de a.(...)-S.(...)'s vooral tegen uw neven was gericht en dat uw tak van de familie buiten schot bleef. Het waren steeds uw neven die gedood en ontvoerd en beschoten werden, nooit u of uw broers. Ook lijkt de aanval tegen u in 2012 niet echt met voorbedachten rade te zijn gebeurd in die zin dat de enige aanleiding schijnt te zijn dat A.(...) a.(...)-S.(...) u toevallig op een trouwfeest zag optreden (zie CGVS p. 9).

Dat uw tak van de familie eigenlijk niet betrokken was wordt eveneens ondersteund door de gedragingen van uw gezinsleden. In uw contacten met uw familie had u geen nieuws over uw persoonlijke problemen. U zei dat uw moeder niet op de hoogte was en dat uw vader geen tijd had omwille van zijn werk (zie CGVS p. 5). Als de kwestie uw ouders dusdanig weinig interesseert dat uw moeder zich hierover niet informeert en uw vader geen tijd maakt om de situatie te doorgronden, is het weinig aannemelijk dat er groot gevaar mee gemoeid is. Aansluitend vermeldde u ook geen enkel incident waarbij uw broers betrokken zouden zijn geweest. Nochtans zijn uw broers momenteel 17 en 20 jaar (zie CGVS p. 3), leeftijden waarbij ze al een doelwit kunnen zijn in een vete. Toch bleven uw broers in Jenin (zie CGVS p. 3-4), wat er op wijst dat zij en uw familie geen gevaar zien. Ook u bevestigt dat uw familie na uw vertrek geen verdere problemen heeft gekend (zie CGVS p. 5). Er is nochtans niet echt een reden waarom u meer risico zou lopen dan uw broers. Het enige dat de a.(...)-S.(...)'s u immers kunnen kwalijk nemen is dat u intussen negen jaar geleden aanwezig was bij de brandstichting van hun winkel, een gegeven dat reeds in een bovenstaande paragraaf werd besproken (zie CGVS p. 9).

Ten slotte valt het ook op dat u zelf voor 2012 geen blijk gaf voorzichtig of ondergedoken te leven. Dat zou men nochtans verwachten van iemand die een doelwit vormt in het kader van een vete met een invloedrijke misdaadclan. Uw laatste drie jaar in Jenin bestond uw werk er echter in op openbare gelegenheden als muzikant op te treden (zie CGVS p. 5).

Bovenstaande elementen ondergraven de geloofwaardigheid van het risico dat u persoonlijk zou lopen in het kader van de vete tussen uw neven en de a.(...)-S.(...)'s.

Opvallender nog is dat uw neven nog steeds in Jenin verblijven (zie CGVS p. 10). Het gaat hier om de broers van M.(...) en A.(...) en zij zouden dus wel midden in de vete zitten. Toch zien zijn klaarblijkelijk geen noodzaak om de Westelijke Jordanoever te verlaten, hoewel hun risico in het kader van uw relaas een stuk aannemelijker is dan het uwe. Niet alleen verblijven ze nog steeds daar, maar ze nemen ook gewoon deel aan het openbaar leven aangezien één van hen werkt als timmerman en de anderen een winkel en nu een bakkerij uitbaten (zie CGVS p. 14). Als beschermende maatregelen zijn ze volgens u steeds gewapend. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat hun verblijf in Jenin moeilijk

te verzoenen valt met de vete, zeker gezien de macht en invloed die u de a.(...)-S.(...)'s toedicht. Dit maakt dat ook het bestaan van de vete zelf in twijfel moet worden getrokken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Uw identiteitskaart en die van uw tante, uw geboorteakte, drie visitekaartjes, de kunstprijz, uw arbeidsovereenkomst en het attest van uw tante ondersteunen uw identiteit, uw studies en uw werk, zaken die op zich niet door het CGVS in vraag worden gesteld. De nota's van uw vriend bij het voorbereidende gehoor op DVZ en uw attest van woonplaats hebben geen betrekking op de problemen die u de Westelijke Jordaanoever deden verlaten. Het medisch attest stelt dat u bepaalde verwondingen opliep, maar zegt niets over de omstandigheden waarin u deze opliep noch wie hiervoor verantwoordelijk was/waren en kan zodoende niet opwegen tegen bovenstaande problematische elementen in uw relaas. Het artikel en de foto's die u voorlegde ondersteunen het bestaan van de familie a.(...)-S.(...), hun toegang tot wapens, een vriendschappelijke band tussen A.(...) a.(...)-S.(...) en de veiligheidsverantwoordelijke en de reis van A.(...) en W.(...) a.(...)-S.(...) naar Dubai. Deze losse elementen op zich worden door het CGVS niet in vraag gesteld, maar zij kunnen de hierboven uitgelegde elementen die uw relaas ongeloofwaardig maakten niet in positieve zin omkeren. De brief van Fatah, de uitslag van de autopsie, de overlijdensakte van A.(...) en het filmpje over de begrafenis van A.(...) ondersteunen de dood van A.(...), eventueel aan de hand van de a.(...)-S.(...)'s. Het gaat hier echter over een gebeurtenis van 2004 en de stukken kunnen niet aantonen dat er vervolgens nog acties tegen leden van uw familie werden ondernomen en zeker niet dat u in 2012 nog risico zou lopen.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Westelijke Jordaanoever. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlsche strijdkrachten (zie bijgevoegde COI Focus: Cisjordanie-Situation sécuritaire dd. 04/10/2013).

Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëlsche troepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voert verzoeker aan dat artikel 27 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet correct werd toegepast door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij wijst erop dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Volgens verzoeker begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* een manifeste appreciatiefout door telkens de

voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden. Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten, dat hij veel details over zijn problemen heeft gegeven, dat hij alles op precieze wijze kon uitleggen en dat er heel wat elementen zijn die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet worden betwist, elementen welke volgens verzoeker de geloofwaardigheid van zijn relaas bewijzen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, poneert verzoeker dat zijn relaas en het verzoekschrift aantonen op welke wijze hij problemen zou kunnen hebben in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Bovendien had volgens verzoeker een grondig onderzoek moeten gebeuren omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker baseert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op het document "*Document de réponse – Retour en Cisjordanie*" om te besluiten dat het voor verzoeker niet gevaarlijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren. Volgens verzoeker werd geen rekening gehouden met de actuele situatie vermits dit rapport dateert van 10 augustus 2011. Nog volgens verzoeker blijkt uit dit document dat er in zijn hoofde wel degelijk een gevaar bestaat en blijkt ook uit het document *COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire* dat het niet veilig is. Verzoeker citeert een passage uit laatst genoemd document en hij verwijst voorts naar diverse persberichten ter staving van zijn stelling dat er in zijn hoofde sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een fotokopie van de identiteitskaarten van zijn ouders met vertaling in het Frans, een verklaring van verzoekers ouders waarin zijn problemen worden bevestigd met vertaling in het Frans, een attest van Service d'Aide aux Victimes de Verviers van 15 november 2013, een handgeschreven verklaring van verzoeker in het Frans, een attest van de universiteit van Nablus met vertaling in het Frans en een niet vertaald document, volgens de uiteenzetting in het verzoekschrift een diploma van kapper.

2.3. In eerste instantie wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Verzoeker licht overigens niet toe op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd, zodat dit onderdeel van het middel niet dienend wordt ingeroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) twijfels rijzen bij de door verzoeker beweerde machtige positie van A. a.-S. daar het vreemd is dat de Palestijnse autoriteiten hem kwamen zoeken wanneer hij S. ontvoerde indien hij werkelijk zo ongenaakbaar zou zijn, (ii) hem in de periode van acht jaar waarin de a.-S.'s volgens zijn relaas zijn familie belaagden niets overkwam zodat het bezwaarlijk kan overtuigen dat hij door deze twist tussen zijn familie en de a.-S.'s aanhoudend en reëel gevaar zou lopen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) het zelfs binnen het kader van een vete niet kan overtuigen dat hij persoonlijk risico zou lopen daar het duidelijk lijkt dat de woede van de a.-S.'s vooral tegen zijn neven was gericht en dat zijn tak van de familie buiten schot bleef en ook de aanval tegen hem in 2012 niet echt met voorbedachten rade lijkt te zijn gebeurd in die zin dat de enige aanleiding schijnt te zijn dat A. a.-S. hem toevallig op een trouwfeest zag optreden, (iv) de kwestie zijn ouders dusdanig weinig interesseert dat zijn moeder zich hierover niet informeert en zijn vader geen tijd maakt om de situatie te doorgronden zodat het weinig aannemelijk is dat er een groot gevaar mee gemoeid is, hij ook geen enkel incident vermeldt waarbij zijn broers – die momenteel een leeftijd hebben waarbij ze een doelwit kunnen zijn in een vete en die in Jenin bleven – betrokken zouden zijn geweest en hij ook bevestigt dat zijn familie na zijn vertrek geen verdere problemen heeft gekend terwijl er nochtans niet echt een reden is waarom hij meer risico zou lopen dan zijn broers, (v) hij voor 2012 geen blijk gaf voorzichtig of ondergedoken te leven, wat men nochtans zou verwachten van iemand die een doelwit vormt in het kader van een vete met een invloedrijke misdaadclan, (vi) zijn neven, die wel midden in de vete zitten en wiens risico een stuk aannemelijker is dan dat van verzoeker, nog steeds in Jenin verblijven en er gewoon deelnemen aan het openbaar leven, hetgeen moeilijk te verzoenen valt met de vete en wat maakt dat ook het bestaan van de vete zelf in twijfel moet worden getrokken, (vii) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in

het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zijn identiteitskaart plus bijlagen, drie visitekaartjes, zijn geboorteakte, een medisch attest, een kunstprijs, een brief van Fatah waarin de dood van A. wordt veroordeeld, een attest van woonplaats, een kopie van de identiteitskaart van zijn tante, een arbeidsovereenkomst van zijn muziekgroep, de uitslag van de autopsie van A., een attest dat aantoonst dat zijn tante de zus van zijn vader is, een internetartikel over de moord op een Fatah-leider waarmee A. bevriend was, de overlijdensakte van A. en een USB-stick met daarop foto's van de a.-S.-broers en een filmpje over de begrafenis van A. heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonst aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Waar verzoeker artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel niet correct heeft toegepast.

In de mate verzoeker, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het ‘Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status’ aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om

deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids waardevolle aanwijzingen (richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, (15)) doch geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij komt het aldus in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toe aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De kandidaat-vluchteling moet zelf een begin van bewijs aanbrengen waaruit blijkt dat hij mogelijks onder de criteria van de vluchtelingenconventie valt of dat in zijn hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat. Het behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het relaas te controleren op zijn geloofwaardigheid. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft en dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is.

2.7. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht als volgt: *“Wat de eigenlijke grond van uw vlucht betreft: in het kader van uw relaas is de achterliggende reden dat uw problemen zo ernstig en onontkoombaar waren, de machtspositie en de belangrijke connecties van A.(...) a.(...)-S.(...) (zie gehoorverslag CGVS dd.03/09/2013, p. 8, 9, 12). Hij had ook banden met de Palestijnse autoriteit (zie CGVS p. 5, 6, 12, 14). Deze banden zijn trouwens de reden dat u van mening was niet in Nablus te kunnen blijven. Fatah (aan de macht in de Westelijke Jordaanoever) is immers overal aanwezig (zie CGVS p. 9-10). Als hij werkelijk zo onaanraakbaar zou zijn is het vreemd dat, wanneer hij S.(...) ontvoerde, de Palestijnse autoriteiten hem kwamen zoeken (zie CGVS p. 10, 14) en hij gered moest worden met Israëlische wagens. Dit doet twijfels rijzen bij A.(...)'s machtige positie.”*

Verzoeker betwist dit onderdeel van de motivering en stelt in het verzoekschrift dat de Palestijnse autoriteiten niet A. maar wel S. kwamen zoeken. Nochtans zijn verzoekers verklaringen zoals hij deze aflegde tijdens zijn gehoor duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: *“A.(...) heeft S.(...) ontvoerd en hij heeft hem naar zijn huis gebracht. Wij hebben de Palestijnse autoriteiten op de hoogte gesteld. Ze waren op zoek naar A.(...) om hem te arresteren, maar A.(...) en zijn entourage werden opgehaald door twee Israëlische wagens van mrrk GMS. U kan nagaan de invloed van die groepering.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 14). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt dan ook op goede gronden tot bovenstaand besluit.

2.8.1. Hoe dan ook, uit verzoekers verklaringen blijkt dat de problemen met de familie a.-S., met wie zijn familie na de gebeurtenissen van 1994 en 1995 een bestand had onderhandeld, terug oplaaiden in 2004 toen het bestand werd doorbroken nadat A. a.-S. de familie a.-R. aanviel waarop verzoekers neef A., woedend door dit voorval, A. a.-S. in zijn been schoot. In het kader van de vete die hierop ontstond werd verzoekers neef A. vermoord, werd de winkel van de a.-S.'s door verzoekers neven in brand gestoken, werd Sal. – een andere neef van verzoekers neven aan vaderskant – ontvoerd en werd Sam. – een neef van verzoekers neven – in zijn been geschoten (administratief dossier, stuk 5, p. 7-10 en p. 13). Hieruit blijkt dat de woede van A. a.-S. vooral gericht was tegen verzoekers neef A., die hem beschoten had, en tegen Sal. en Sam., die blijkens verzoekers verklaringen ook beiden betrokken waren bij de brandstichting in de winkel van de a.-S.'s (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Dat Sam. niets had gedaan zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift kan derhalve niet worden volgehouden. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij in 2004 wel aanwezig was bij doch niet deelnam aan de brandstichting in de boekenwinkel van de a.-S.'s (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom er enige vergeldingsactie ten aanzien van verzoeker zou worden gericht. Dit klemmt des te meer daar verzoeker geen melding maakt van problemen die zijn twee andere neven Muh. en Mut., broers van de vermoorde Ma. en A. die bovendien beiden hebben deelgenomen aan de beschieting van en de brandstichting in de boekenwinkel van de a.-S.'s en die dus midden in de vete zitten, zouden hebben ondervonden hoewel zij nog steeds in Jenin verblijven (administratief dossier, stuk 5, p. 10). De uitleg in het verzoekschrift dat zijn neven steeds gewapend zijn, overigens een loutere herhaling van de verklaring die verzoeker gaf tijdens het gehoor, kan niet in het minst verklaren waarom zij geen problemen met A. a.-S. hebben ondervonden, noch dat zij klaarblijkelijk geen noodzaak zien om de Westelijke Jordaanoever te verlaten. Immers, verzoeker verklaarde tijdens het gehoor dat ook zijn neef A. altijd gewapend was, wat A. a.-S. en zijn handlangers echter niet heeft belet om A. in koelen

bloede te vermoorden in een kledingzaak (administratief dossier, stuk 5, p. 8). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat het verblijf van verzoekers neven in Jenin moeilijk te verzoenen valt met de vete, zeker gezien de macht en invloed die verzoeker de a.-S's toedicht, zodat ook het bestaan van de vete zelf in twijfel moet worden getrokken.

2.8.2. Wat betreft de aanval waarvan verzoeker in 2012 het slachtoffer zou zijn geworden – in zoverre hieraan al enig geloof zou worden gehecht –, rijst de vraag bovendien waarom de handlangers van A. a.-S. niet meteen definitief met verzoeker hebben afgerekend indien men het daadwerkelijk reeds sinds 2004 op hem gemunt had. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij werd tegengehouden door vier gemaskerde mannen, waaronder W., de broer van A. a.-S.. De mannen hadden geen wapens bij en sloegen hem. Verzoeker had medische zorg nodig doch zijn toestand was niet ernstig (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Gelet op het feit dat zijn belagers bedreven waren in gewelddadige afrekeningen en zij hierbij het gebruik van vuurwapens niet schuwden (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8 en p. 13) acht de Raad het niet plausibel dat zij verzoeker ongewapend zouden opwachten, zeker niet wanneer zij vijf uur de tijd hadden om deze aanval voor te bereiden, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift.

Waar verzoeker verwijst naar het door hem neergelegde medisch attest, dat volgens hem het bewijs levert van het feit dat hij werd aangevallen in 2012 en dat derhalve eveneens het risico aantoonde dat hij in geval van terugkeer zou lopen in het kader van de vete tussen zijn familie en de a.-S.'s, wijst de Raad er in eerste instantie op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. Zoals alle documenten, heeft ook dit medisch attest een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermag dit medisch attest evenwel niet de geloofwaardigheid van het ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat zijn de omstandigheden waarin verzoeker naar eigen zeggen zijn letsels zou hebben opgelopen ongeloofwaardig, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de in het medisch attest geschetste verwondingen hun grond zouden vinden in de door verzoeker aangehaalde feiten die zich in zijn land van oorsprong hebben voorgedaan. In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou moeten verklaren hoe verzoeker zijn verwondingen heeft opgelopen indien deze niet het gevolg zijn van de aanval op zijn persoon in 2012 en hij in dit verband verwijst naar rechtspraak van het EHRM, gaat hij uit van een foutieve lezing van het door hem geciteerde arrest. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Vermits verzoeker nalaat geloofwaardige verklaringen af te leggen over de omstandigheden waarin hij verwondingen heeft opgelopen laat hij de asielinstantie niet toe kennis te nemen van de ware toedracht van deze omstandigheden. Van een schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet is derhalve geen sprake.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij het nemen van de beslissing rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker alsook met de door hem ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde documenten, waaronder het medisch attest. De commissaris-generaal betwist niet dat verzoeker in 2012 bepaalde verwondingen zou hebben opgelopen, doch komt terecht tot de conclusie dat het medische attest niets zegt over de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep noch wie hiervoor verantwoordelijk was/waren en zodoende niet kan opwegen tegen de vastgestelde problematische elementen in zijn relaas. Derhalve komt de Raad tot het besluit dat de commissaris-generaal op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoeker heeft onderzocht.

Waar verzoeker nog beweert dat hij tijdens het gehoor niet alle details betreffende de aanval op zijn persoon heeft kunnen uitleggen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij nalaat te concretiseren welke elementen hij dienaangaande nog aan zijn relaas had willen toevoegen. Verzoeker had hiervoor de kans middels zijn verzoekschrift, mogelijkheid waarvan hij evenwel geen gebruik heeft gemaakt.

2.8.3. De ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging wordt andermaal bevestigd door de gedragingen van zijn gezinsleden. De commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband vooreerst terecht als volgt: *"In uw contacten met uw familie had u geen nieuws over uw persoonlijke problemen. U zei dat uw moeder niet op de hoogte was en dat uw vader geen tijd had omwille van zijn werk (zie CGVS p. 5). Als de kwestie uw ouders dusdanig weinig interesseert dat uw moeder zich hierover niet informeert en uw vader geen tijd maakt om de situatie te doorgronden, is het weinig aannemelijk dat er groot gevaar mee gemoeid is."* Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker deze vaststellingen meent te kunnen ontkrachten met de argumentatie dat zijn ouders wel op de hoogte waren van zijn problemen en het gevaar, dat zij besloten hebben dat hij het land moest verlaten en dat hij daarom naar Jordanië is gegaan.

Daarnaast vermeldt verzoeker geen enkel incident waarbij zijn broers betrokken zouden zijn geweest en bevestigt hij uitdrukkelijk dat zijn familie na zijn vertrek geen verdere problemen heeft gekend (administratief dossier, stuk 5, p. 5), terwijl er nochtans niet echt een reden is waarom hij meer risico zou lopen dan zijn broers. De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn broers geen problemen kenden omdat ze niet dezelfde leeftijd hadden, dat hijzelf dezelfde leeftijd had als zijn neven en steeds bij hen was, dit in tegenstelling tot zijn broers die te jong waren, kan de Raad niet in het minst overtuigen. Zoals reeds wordt aangehaald in de bestreden beslissing hebben verzoekers broers immers momenteel een leeftijd waarbij ze een doelwit kunnen zijn in een vete. Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te suggereren dat de familie a.-S. om het even wie van zijn familie kan raken daar het voor hen geen verschil maakt wie van zijn familie ze treffen (verzoekschrift, p. 8).

2.8.4. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing mag het voorts verbazen dat verzoeker in de periode van acht jaar waarin de a.-S.'s volgens hem zijn familie opnieuw belaagden niets overkwam zodat het bezwaarlijk kan overtuigen dat hij door deze twist tussen zijn familie en de a.-S.'s aanhoudend en reëel gevaar zou lopen.

Verzoeker herhaalt in voorliggend verzoekschrift zijn eerdere verklaring dat de broers A. en W. a.-S. van 2008 tot 2010 in Dubai verbleven voor hun werk, hetgeen verklaart dat hij gedurende deze twee jaren niet werd aangevallen. Hij gaat hiermee evenwel volledig voorbij aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laat gelden als volgt: *"(...) U hier dan ook naar gepeild, stelt u dat A.(...) en W.(...) a.(...)-S.(...) van 2008 tot 2010 in Dubai waren en u dus niet konden aanvallen (zie CGVS p. 13). Dat laat echter nog steeds de nodige jaren tussen 2004 en 2008 en tussen 2010 en 2012 waarin ze met u hadden kunnen afrekenen. Bovendien zei u duidelijk dat enkel A.(...) en W.(...) weg waren en niet hun overige broers (zie CGVS p. 13), die nochtans ook bij de misdaden van de a.(...)-S.(...)'s betrokken waren en dus even goed de vete konden verderzetten (zie CGVS p. 13)."*

Ook de stelling in het verzoekschrift dat hij A. a.-S. voor het trouwfeest niet meer gezien had omdat hij niet veel buiten ging, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker verklaarde immers dat hij elke vrijdag naar de hogeschool in Ramallah ging en dat hij de afgelopen drie jaar als muzikant bij een muziekgroep werkte, dat hij ter gelegenheid verschillende gelegenheden zoals Kerstmis en trouwfeesten speelde en dat hij ook vaak werkte met de bekende zanger B.J. (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5). Verzoeker nam dus gewoon deel aan het openbaar leven en gaf tijdens het gehoor niet de minste blijk voorzichtig of ondergedoken te leven, hetgeen men nochtans zou verwachten van iemand die een doelwit vormt in het kader van een vete met een invloedrijke misdaadclan, zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing.

Daarnaast tracht verzoeker het uitblijven van problemen in zijn hoofdte tot 2012 te verklaren, stellende dat hij in 2008 naar Israël is gegaan, waarna hij problemen heeft gekend met de geheime politie en hij niet meer naar buiten ging. Niet alleen vinden deze nieuwe/aanvullende verklaringen niet de minste steun in het administratief dossier, daarnaast zijn ze op diverse punten onverenigbaar met de verklaringen die verzoeker in de loop van de administratieve procedure aflegde.

Vooreerst valt verzoekers bewering dat zijn ouders in 2008 de universiteit niet meer konden betalen zodat hij zijn studies heeft stopgezet om werk te zoeken niet te rijmen met zijn verklaringen zoals hij deze op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd: **"Hebt u gestudeerd? – Ik heb mijn universitaire studie beëindigd. Faculteit muziek. Nadien drie jaar specialisatie op conservatorium in Ramallah. De studie duurt drie jaar. Tot het moment van mijn vertrek was ik student. (...) En u was dus bezig met die studie toen u vertrok? Ja"** (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Ook uit zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij zijn universitair diploma behaalde in 2011 (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 2.10.a.). Op geen enkel ogenblik maakte hij gewag van het feit dat hij zijn studies tijdelijk zou hebben onderbroken. Verzoekers beweringen in dit verband worden evenmin gestaafd door het door hem

bijgebrachte attest van de universiteit van Nablus. In zoverre dit document al enige garantie zou bieden inzake authenticiteit, kan de Raad slechts vaststellen dat het attest vermeldt dat de eerste periode van het academiejaar 2007/2008 werd uitgesteld en dat blijkens de handgeschreven tekst op het document dit de periode betreft dat verzoeker in Israël zou hebben verbleven, wat evenwel niet strookt met de chronologie in verzoekers verklaringen.

Dat hij zou gewerkt hebben in Israël blijkt al helemaal niet uit zijn verklaringen. Integendeel, aan verzoeker gevraagd of hij ooit voor meer dan een maand of zo buiten de Westelijke Jordaanoever is geweest, ontkende hij dit uitdrukkelijk en gevraagd naar zijn werkervaring vermeldde hij slechts zijn werk als muzikant gedurende de drie laatste jaren (administratief dossier, tuk 5, p. 3 en p. 5). Ook bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoeker gevraagd welk beroep hij heeft uitgeoefend. Ook hier vermeldde hij slechts “Kunstenaar”, waarbij hij verduidelijkte “Muzikant sinds 2009. Ik speelde muziek (gitaar) op feestjes” (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 2.10.b.). Verzoeker brengt overigens niet het minste begin van bewijs bij van zijn thans beweerde tewerkstelling in Israël, noch legt hij enige van de drie convocaties neer die hij na zijn terugkeer naar Jenin van de geheime politie zou hebben ontvangen.

Hoe dan ook, ook deze door verzoeker nieuw geschetste voorstelling van de feiten kan, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, niet verklaren waarom verzoeker niet voor 2012 werd aangevallen. Immers, de door verzoeker thans uiteengezette feiten situeren zich tussen 2008 en 2012, wat – indien aan deze feiten al enig geloof zou worden gehecht, *quod non* – nog steeds de nodige jaren laat tussen 2004 en 2008 waarin de familie a.-S. met hem had kunnen afrekenen in het kader van de vete met zijn familie.

De bewering dat hij ten gevolge van zijn tewerkstelling in Israël van collaboratie werd beschuldigd en dat dit de reden is waarom hij A. a.-S. echt vreest, vindt andermaal niet de minste steun in het administratief dossier. Verzoekers stelling dat hij tijdens het gehoor niet de kans heeft gekregen om dit uit te leggen, kan niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat aan verzoeker tot twee maal toe werd gevraagd waarom de familie a.-S. al die jaren heeft gewacht om met hem af te rekenen. Hij haalde op dat ogenblik slechts als redenen aan dat de broers W. en A. a.-S. van 2008 tot 2010 in Dubai gingen werken en dat ze na de ruzie met zijn neef A. ook een tijdje hebben gewacht alvorens ze hem doodden (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Op geen enkel ogenblik maakte hij gewag van het feit dat hij in 2011 zou zijn beschuldigd van collaboratie met Israël en dat hij om deze reden drie maanden later werd aangevallen door A. a.-S.. Waar hij erop wijst dat hij op het einde van het gehoor nog veel zaken wilde uitleggen en hij in dit verband verwijst naar zijn verklaringen ter zake: **“Heeft u alle problemen verteld die hebben aanleiding gegeven tot uw vertrek?” – Ja, maar er zijn nog veel zaken die duidelijk moeten worden over Palestina. Wat voor zaken? Kan u gewoon heel kort zeggen waarover u het hebt? – Dus, ik heb niet enkel over de familie of over een gezin. Ik heb het over de hele groep eigenlijk. Die groepering heeft banden met de Palestijnse autoriteiten. Het is een invloedrijke groepering. Ze hebben geld, connecties en macht natuurlijk. Ik hoorden dan zij banden hebben met Israël. Daarvoor heb ik geen bewijzen. Ze hebben persoonlijke relatie met de chef van de veiligheid in de Westelijke Jordaanoever. Niemand kan mij beschermen.”** (administratief dossier, stuk 5, p. 14), is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker, die het hier duidelijk opnieuw heeft over de familie a.-S. en hun eerder in het gehoor aangehaalde banden met Fatah, met een dergelijke uiteenzetting zou hebben willen verwijzen naar de door hem thans beweerde problemen die hij tussen 2008 en 2012 zou hebben gekend. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker vervolgens nog tot vier maal toe werd gevraagd of hij nog iets over zijn persoonlijke problemen wenste toe te voegen doch hij op geen enkel ogenblik een beschuldiging van collaboratie met Israël vermeldde. Ook zijn raadsman kreeg aan het einde van het gehoor de kans om nog iets aan verzoekers relaas toe te voegen doch ook zij had geen opmerkingen (administratief dossier, stuk 5, p. 14 en p. 16). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoeker geen gewag van een beschuldiging aan zijn adres van collaboratie met Israël doch had hij het enkel over een vrees voor vervolging door de familie a.-S., die zijn neef A. heeft vermoord en die thans verzoeker zou viseren omdat hij zijn neef steunde (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, p. 3). Verzoeker verklaarde bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen heeft verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Dat hij aldus niet de kans zou hebben gekregen om de thans in het verzoekschrift bijgebrachte feiten in de loop van de administratieve procedure uiteen te zetten, kan dan ook niet worden gevolgd.

Ook de stelling dat het voor hem heel moeilijk is om over zijn problemen te spreken en dat hij zware psychische stoornissen kent ten gevolge van de zware mishandelingen en zijn problemen, overtuigt de Raad niet en kan geen afdoende verklaring bieden voor het niet eerder vermelden van de thans aangebrachte feiten. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpprocedure alle essentiële elementen ter

ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn (RvS 24 maart 2004 nr. 129.658). De Raad wijst erop dat iedere asielzoeker in zekere mate onder de indruk is van de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op een volledige en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Uit het door verzoeker neergelegde attest waaruit blijkt dat hij wordt gevold door een psycholoog, kan geenszins blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn asielmotieven op een volwaardige manier uiteen te zetten. Uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt overigens dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker omwille van psychologische problemen moeite zou hebben gehad om over zijn problemen te spreken. Integendeel, uit de lezing van de vragenlijst en het gehoorverslag blijkt dat verzoeker in staat bleek om op spontane wijze precieze en omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen wanneer hem gevraagd werd om zijn asielrelaas uiteen te zetten.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verzoeker, na confrontatie met een negatieve beslissing waaruit blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering dat hij door de vete tussen zijn familie en de familie a.-S. persoonlijk gevaar zou lopen, zijn verklaringen aanvult in een ultieme poging alsnog in zijn hoofd een vrees voor vervolging op een andere grond, met name beschuldiging van collaboratie met Israël, aannemelijk te maken. Verzoekers nieuwe/aanvullende verklaringen bevestigen echter eens te meer zijn algehele ongelooftwaardigheid.

2.9. Tot slot blijft verzoeker steken in blote beweringen en vermoedens van zijnerwege waar hij meent dat de zanger B.J., in wiens groep verzoeker speelde, werd aangevallen omwille van zijn problemen. Dit klemmt des te meer daar verzoekers beweerde problemen ongelooftwaardig werden bevonden.

2.10. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke bescherming door de Palestijnse Autoriteit terwijl de vriendschappelijke band tussen A. a.-S. (en dus Fatah) en de veiligheidsverantwoordelijke niet in vraag wordt gesteld, dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt bewezen dat bescherming in Palestina mogelijk is, dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013) blijkt dat er zeker geen bescherming mogelijk is van de autoriteiten in Palestina en dat er een band is tussen de Palestijnse Autoriteit en Fatah, dat hij problemen heeft met Fatah en hij bijgevolg geen bescherming van de autoriteiten kan krijgen, dat er derhalve *in casu* geen bewijs is dat er een bescherming is die doeltreffend en van niet-tijdelijke aard is, dat de actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, van de instelling van een doeltreffend juridische systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat hij toegang tot een dergelijke bescherming heeft zodat artikel 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden is, herhaalt de Raad dat verzoeker, gelet op de hoger vastgestelde ongelooftwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk maakt. De argumentatie dat hij geen bescherming zou kunnen genieten vanwege de Palestijnse autoriteiten is dan ook niet dienstig en een schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde en niet onder punt 2.8.2. besproken documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van verzoekers vluchtrelaas in positieve zin kunnen ombuigen. De getuigenis van zijn ouders kan bezwaarlijk als objectief bewijs worden aanvaard. Het attest van Service d'Aide aux Victimes de Verviers van 15 november 2013, verzoekers handgeschreven bijkomende verklaringen en het attest van de universiteit van Nablus werden besproken onder punt 2.8.4.. Het laatste document, in het verzoekschrift omschreven als een diploma van kapper, is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en dit stuk derhalve niet in overweging wordt genomen.

2.12. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.13.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.13.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict en er geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten, het geweld is eerder gelokaliseerd en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt, en incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk voor bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie en de Muur wordt geuit, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de stelling dat de Westelijke Jordaanoever niet veilig is dat er in zijn hoofde sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven en de verwijzing naar diverse persberichten, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de door verzoeker geciteerde informatie – in zoverre deze al concreet betrekking heeft op de actuele situatie in de Westelijke Jordaanoever – blijkt weliswaar dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen tekent, dat er nog steeds spanningen zijn en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.15. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS